

Elżbieta Dąbrowska

Raciborz, las "Obora"

Informator Archeologiczny : badania 2, 281-282

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

odnotowywana w źródłach historycznych. Poza tym wykop okazał się jałowy, prawdopodobnie budowa kasztelanii zniszczyła w tym miejscu majdan wcześniejszego grodu.

Ceramika pochodząca z tegorocznych badań niczym nie odbiega od ceramiki znalezionej w roku ubiegłym. Dominują fragmenty naczyń lepionych ręcznie, górami obtaczanych. Z zabytków specjalnych, poza wymienionymi już wiosłem i nożem żelaznym, znaleziono połówkę kościanej oprawy noża, zdobionej kółkami współśrodkowymi. Datowana jest ona na wiek X, co mogłoby stanowić uzupełnienie i potwierdzenie innych danych datujących wyżej wymieniony obiekt.

Badania będą prowadzone w roku przyszłym.

RACIBORZ
las "Obora"

Zakład Archeologii Małopolski
IHKM PAN w Krakowie

Badania prowadziła dr Elżbieta Dąbrowska. Finansowała
Komisja Archeologiczna Oddziału PAN w Krakowie.

Cmentarzisko wczesnośredniowieczne /VI/VII-VIII/IX w./,
ślady osadnictwa z okresu neolitu.

Ciałopalne cmentarzisko kurhanowe położone jest na erozyjnym brzegu wysoczyzny prawego brzegu Odry. Ogółem zachowało się 27 kurhanów, rozmieszczonych w 3 grupach w odległości kilkuset metrów od siebie. Badania skoncentrowały się na grupie pierwszej. W obrębie jej wyeksplorowano kurhan nr 4 oraz 44 m² przestrzeni międzykurhanowej.

Kurhan nr 4 kształtu owalnego należy do najmniejszych na cmentarzysku /wysokość 35 cm, średnica 530 cm/ i jest jakby wciśnięty pomiędzy kurhany nr 3 i 5. Nasyp kurhanu ma charakter jednolity

i składa się z ciemno-żółtego piasku przykrytego cienką warstwą czarno-brunatnego humusu współczesnego ze słabo wykształconym podglebieniem. W obrębie podglebia i górnych partii nasypu występują liczne fragmenty naczyń wczesnośredniowiecznych grupujące się głównie w zachodniej partii kurhanu. Znaleziono także kilka neolitycznych wyrobów krzemiennych. Na głębokości 50 cm uchwycono ślad jakby "rowu" /szer.50 cm/ tworzącego krąg współśrodkowy z kurhanem. Zawiera on liczne fragmenty przepalonych kości ludzkich oraz ułamki naczyń. Brak śladów humusu pierwotnego. Strop calca /zielonkawy zbity żwir morenowy/ silnie zaburzony, pojawia się na głębokości 70 cm. Poniżej centrum nasypu kurhanu widoczne jest koliste zagłębienie o średnicy 110 cm zawierające b. liczne ułamki kości ludzkich.

Ponadto uchwycono owalny wkop o wymiarach 350 x 50-70 cm i głębokości 119 cm, przebiegający z NW na SW po stycznej do obwodu kurhanu. Wypełnisko jego stanowi szaro-brunatny piasek z licznymi ułankami kości ludzkich i węgla drzewnych. Na dnie wkopu znaleziono fragmenty prawie całego naczynia wczesnośredniowiecznego zawierającego spalone szczątki organiczne. Jest to odrębny płaski grób jamowy, starszy od badanego kurhanu, określony jako nr 4 A.

Inwentarz kurhanu nr 4 stanowią ułamki co najmniej 3 naczyń wczesnośredniowiecznych zachowanych bardzo fragmentarycznie. Są one ręcznie lepiące z nikłymi śladami obtaczania, bez ornamentu, wykonane z gliny schudzonej domieszką gruboziarnistego tłucznia granitowego. Grób nr 4 A zawierał jedno naczynie baniaste wykonane z gliny koloru czerwono-siwego, schudzonej niezbyt dużą domieszką tłucznia granitowego, zdobione potrójnym pasmem linii zygzakowatych i poziomych. Typologicznie ceramika ta mieści się w ustalonych w oparciu o badania lat poprzednich ramach chronologicznych cmentarzyska od VI/VII do VIII/IX w., z tym iż kurhan nr 4 i grób nr 4 A należałoby raczej zaliczyć do grupy starszej.